

Залисанъ въ търговия чичото забрави Мирчовитѣ стихотворения.

Веднажъ случайно се сѣти за тѣхъ.

Провѣри, не намѣри нищо, и се успокои.

Мирчо довършваше 8 класъ — приближаваше матура.

Въ контората на чичо му дойде познатъ печатаръ съ ужасна новина.

Неговия Мирчо е далъ за отпечатване цѣла сбирка стихове — и предплатилъ известна сума.

— Стиховетѣ не ме интересуватъ. Не ги и четемъ. Не знамъ отде е взелъ пари. За туй додохъ!..

Да не би... Младъ е...

Да не влѣза и азъ въ нѣкоя пакостъ и подаде дебела чистичка тетрадка писана на машина.

—

Чичото се замисли. Работа ставаше сериозна.

Взе сбирката и отиде въ кжщи.

Викна Мирчо.

Подозренията за паритѣ не се оправдаха.

Група ученици — все поети и писатели — основаха литературна задруга съ членове и вноски.

Издаваха списание, образуваха фондъ за печатане по редъ на тѣхни произведения.

Почнаха съ щастливия Мирчо.

— Прочетохъ сбирката. Не съмъ критикъ... то и тѣ. . . — ще кажа истината.

Не сж толкова лоши. Но право да говоримъ, такива и азъ мога да напиша — безъ да искамъ премии. √ Признай — за туй ще ги печатате? . . . И друго — много сж страшни Косата настрѣхва при четене. Проклетия на цѣлото човѣчество. Защо си го намразилъ толкова? Какво ти е напра-